

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/284/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611202831
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1611202831.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a JUDr. Romana Bolebrucha v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: G. Z., I. Z. W. I. X, W., zastúpenému súdom ustanovenou opatrovníčkou Martinou Murčekovou, zamestnankyňou Okresného súdu Pezinok, o zaplatenie 9.590,84 eura s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 7C/4/2012-116, zo dňa 27.5.2016, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol; žalovanému náhradu trov konania nepriznal a konanie v časti o zaplatenie 177,06 eura zastavil. Rozhodol, že žalobcovi vracia súdny poplatok 3,80 eura prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., Partizánska cesta 9, Banská Bystrica po právoplatnosti napadnutého rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenou súdu 30.3.2011 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 9.590,84 eura spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 6.883,22 eura od 1.10.2010 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom zmluvy o úvere.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozsudku (§ 393 ods. 2 C.s.p.) súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z 22.6.2006 (ďalej len „Zmluva o úvere“) zistil, že Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) ako veriteľ poskytol Y.U. K. ako dlžníkovi (ďalej len „dlžník“) mimoriadny medziúver 400.000,- Sk, pričom pri dodržaní zmluvných podmienok sa mimoriadny medziúver mal zmeniť na stavebný úver 240.000,- Sk. Žalovaný podpísal Zmluvu o úvere ako ručiteľ s tým, že prehlásil, že na seba berie voči veriteľovi povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník. Právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy o úvere podaním z 24.7.2007, ktoré bolo dlžníkovi doručené 30.7.2007 a zároveň vyzval dlžníka na vrátenie celého úveru vyčísleného k 24.7.2007. Podaním z 24.7.2007 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že odstúpil od zmluvy o úvere a upozornil ho, že ak dlžník celý dlh neuhradí, príde k vymáhaniu pohľadávky aj voči ručiteľovi (žalovanému); toto oznámenie mu bolo doručené 27.7.2007. Zo spisu Okresného súdu Malacky vedeného pod sp. zn. 23Er/3820/2009 súd prvej inštancie zistil, že 10.11.2009 bola Okresnému súdu Malacky doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oprávneného právneho predchodcu žalobcu voči povinnému dlžníkovi. Exekučným titulom bol zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V na zaplatenie 7,877,81 eura, ktorý nadobudol právoplatnosť 2.4.2009. Súčasťou spisu bola tá istá Zmluva o úvere a dohoda o vydaní a vyplnení biankozmenky na 400.000,- Sk, pričom ako vystaviteľ zmenky bol uvedený dlžník (Y. K.).

3. Súd prvej inštancie vychádzajúc z uvedeného posúdil Zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 879j Občianskeho zákonníka a s poukazom na § 23a zákona č. 634/1992 Zb. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Žalobca pri uzatváraní tejto zmluvy vystupoval v postavení dodávateľa a žalovaný (ako ručiteľ) v postavení spotrebiteľa. Potvrdil, že úver (mediúver) je tzv. absolútny obchod v zmysle § 261 Obchodného zákonníka; v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa však na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo, ak by sa aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Vzhľadom na uvedené považoval za potrebné aplikovať úpravu § 101 Občianskeho zákonníka, teda všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu alebo v prípade vydania bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) dvojročnú premlčaciu dobu. Ďalej súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. (ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy) povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu, a prihliadnuť na premlčanie ex offa, t.j. zo zákona a aj bez toho, aby sa žalovaný premlčania sám dovoľával (rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.8.2014, sp. zn. 9Co/295/2013). Uviedol, že právna úprava § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. bola zavedená zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2014, pričom zdôraznil, že vo vzťahu k tejto právnej úprave neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Vzhľadom na to, že toto ustanovenie je procesného charakteru, platí táto povinnosť odo dňa účinnosti citovaného zákonného ustanovenia, teda aj na právne vzťahy, ktoré v predmetnej veci posudzoval.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že ak žalobca 24.7.2007 odstúpil od Zmluvy o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, došlo k jej zrušeniu od začiatku a účastníci tejto zmluvy si boli povinní v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka vrátiť všetko, čo podľa nej dostali; zmluva sa podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc) a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy zároveň vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie, náhrada škody) a účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka. Taktiež upriamil pozornosť na to, že v čl. VII. bod 7 Zmluvy o úvere si zmluvné strany dohodli, že účinky odstúpenia od zmluvy nastávajú dňom doručenia odstúpenia druhej zmluvnej strane, resp. dňom vrátenia nedoručenej zásielky s odstúpením žalobcovi. V tejto súvislosti uviedol, že žalovaný si oznámenie o odstúpení od predmetnej zmluvy prevzal dňa 27.4.2007 a dlžník dňa 30.7.2007, kedy bol povinný vrátiť veriteľovi poskytnuté plnenie. V prípade nespĺnenia tejto povinnosti dlžníkom, vznikla táto povinnosť aj žalovanému ako ručiteľovi. Právny predchodca žalobcu mohol teda žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia dňom nasledujúcim po zrušení zmluvy t.j. 31.7.2007. Dvojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku uplynula 31.7.2009, pričom žaloba na súde prvej inštancie bola právnym nástupcom pôvodného veriteľa doručená 30.3.2011. Súd prvej inštancie dodal, že aj v prípade, že by nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, ale k jej zosplatneniu (dňom 30.7.2007) a aplikoval by trojročnú premlčaciu lehotu, táto by uplynula 31.7.2010; vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že z dôvodu premlčania nároku žalobcu nebolo možné uplatnený nárok priznať, a preto žalobu s poukazom na § 497 Obchodného zákonníka, § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb., § 48 ods. 1, ods. 2, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, ods. 2, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 2, § 879j Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. ako nedôvodnú zamietol. Za premlčané považoval aj uplatnené úroky z omeškania, keďže tvoria príslušenstvo pohľadávky a sledujú jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok. Napokon považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu si už nároky z tej istej zmluvy o úvere uplatnil v samostatnom konaní (na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 1Zm/732/08) a to v sume 7.877,81 eura voči dlžníkovi (Y. K.). V súčasnosti na súde prvej inštancie prebieha exekučné konanie. V prípade priznania uplatnenej sumy v konaní pred súdom prvej inštancie by tak došlo na strane žalobcu k dvojitému plneniu, ak by zaviazal aj ručiteľa na zaplatenie dlžnej sumy; došlo by k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu a preto aj z týchto dôvodov žalobu zamietol. O trovách rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že žalovaný bol v konaní stranou, ktorá mala vo veci plný úspech, nakoľko si však žiadnu náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu nevyplýva, že by mu v konaní trovy vznikli, náhradu trov konania mu nepriznal. Ďalej uviedol, že žalobca zaplatil súdny poplatok za podanie žaloby 575 eur a pred prvým pojednávaním vzal späť žalobu v časti o zaplatenie 177,06 eura. Predmetom konania zostalo zaplatenie 9.413,78 eura, z ktorej sumy súdny poplatok predstavuje 564,50 eura; žalobcovi preto s poukazom na § 11 ods. 3 veta prvá, § 11 ods. 4 veta prvá, § 11 ods.

6 písm. b) zákona č. 71/1992 Zb. vrátil preplatok súdneho poplatku (10,50 eura) krátený o 6,70 eura, teda 3,80 eura.

5. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietal (vzhľadom na uzavretie predmetnej úverovej zmluvy dňa 27.6.2006) nesprávnu aplikáciu ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúceho sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. V období do 31.12.2007, kedy bola predmetná úverová zmluva uzavretá, sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. Mal za to, že v dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Argumentoval tým, že právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.4.2011, sp. zn. 2 M Cdo 3/2011, podľa ktorého vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.3.2013, sp. zn. 6 M Cdo 4/2012, podľa ktorého v prípade, ak sa hlavný záväzkový vzťah, z ktorého žalobca vyvodzuje svoj nárok, spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, treba podľa neho postupovať aj v otázke premlčania uplatneného nároku. Správnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere opätovne potvrdil Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 24.3.2015, sp. zn. 7 M Cdo 9/2014, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove a rozsudok okresného súdu Vranov nad Topľou pre nesprávne právne posúdenie, kedy tieto súdy nesprávne aplikovali Občiansky zákonník na predmetný zmluvný vzťah. Na podporu svojho názoru uviedol aj ďalšie súdne rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/132/2013, sp. zn. 15Co/28/2013, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/138/2013, sp. zn. 25Co/34/2015, sp. zn. 23Co/640/2015, sp. zn. 25Co/132/2015, sp. zn. 25Co/176/2015, 25Co/353/2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/157/2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/64/2013 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/266/2015, sp. zn. 5Co/167/2015, sp. zn. 1Co/75/2014. Taktiež uviedol, že Zmluvu o úvere nemožno považovať za spotrebiteľskú, nakoľko v danom prípade ide o poskytnutie stavebného úveru (nie spotrebiteľského úveru), ktorý má osobitný režim právnej úpravy v zmysle zákona č. 310/1992 Zb. Súdu prvej inštancie vytýkal aj to, že odstúpeniu od zmluvy prisúdil iné účinky, než tie, ktoré s odstúpením od zmluvy spája Obchodný zákonník; v zmysle Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zaniká zmluva a všetky práva a povinnosti strán vyplývajúce zo zmluvy ex nunc. Preto bolo nutné vychádzať zo štvorročnej premlčacej doby s tým, že k účinkom odstúpenia došlo ku dňu jeho doručenia dlžníkovi t.j. 30.7.2007, a nakoľko dlžníkovi bola poskytnutá 7 dňová lehota na plnenie, ktorá uplynula 6.7.2007, k začatiu plynutia premlčacej lehoty došlo 7.7.2007, čo znamená, že ku dňu podania žaloby (30.3.2011) neuplynula a žaloba bola podaná včas.

6. Oponoval tiež tým, že v danom prípade nie je dôvod na aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa spotrebiteľa, keďže ručiteľa nemožno považovať za spotrebiteľa ani v zmysle zákonných definícií. S poukazom na § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. zdôraznil, že v súvislosti s ručiteľským záväzkom nemožno hovoriť o spotrebiteľskej zmluve, nakoľko postupca neposkytoval žalovanému žiadne výrobky a ani žiadne služby pre osobnú potrebu alebo potrebu príslušníkov jeho domácnosti. Z uvedeného dôvodu sa na dohodu o ručení nevzťahujú ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru; tento názor podporil rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-45/96 Z. K. U. D. proti S. X.) v ktorom je uvedené, že za spotrebiteľa rozhodne nemožno považovať osobu, ktorej nie sú určené služby. Takisto nemohol súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že si uplatňuje plnenie aj voči dlžníkovi zo Zmluvy o úvere, a preto by na jeho strane mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný je ručiteľ zo zmluvy o úvere, t.j. dochádza k rovnakej situácii, aká vzniká pri plnení záväzku niektorého zo solidárnych dlžníkov voči veriteľovi; v prípade, ak by došlo k plneniu zo strany dlžníka, toto plnenie by bolo zohľadnené aj vo vzťahu k pohľadávke žalobcu voči žalovanému. S poukazom na § 310 Obchodného zákonníka dodal, že vzhľadom na to, že voči dlžníkovi prebieha exekučné konanie a jeho záväzok nie je premlčaný, nemožno súhlasiť s tým, že došlo k premlčaniu nároku veriteľa voči ručiteľovi. Ďalej argumentoval tým, že aplikáciou § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. dochádza k značnému narušeniu princípov právneho

štátu, konkrétne k porušeniu zákazu diskriminácie, porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania. Použitím tohto zákonného ustanovenia na prebiehajúce súdne konania bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu žaloby, došlo k zotretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a k závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Vzhľadom na to, že v konaní si uplatnil svoj nárok žalobným návrhom z 30.3.2011 a predmetné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. nadobudlo účinnosť až 1.5.2014, nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.10.2017 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 C.s.p.).

8. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny a nakoľko sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.).

9. S ohľadom na to, že preskúmvacia právomoc odvolacieho súdu je obmedzená maximálne na rozsah a dôvody vymedzené v podanom odvolaní, odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie poukazuje na stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave k výkladu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré prijal na svojom rokovaní 5.2.2015, z ktorého senáty občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave v zmysle § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. v rámci zjednoteného výkladu vychádzajú. V predmetnom stanovisku, ktoré bolo prijaté k otázke k výkladu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré dopadá aj na prejednávaný spor, bol prijatý záver, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. je možné aplikovať aj na konania začaté pred jeho účinnosťou, t.j. aj na konania začaté pred 1.5.2014. V odôvodnení je osobitne akceptovaný právny názor, podľa ktorého napriek tomu, že samotné premlčanie má hmotnoprávny charakter, procesná povaha cit. ustanovenia vyplýva z jeho samotného znenia, ktoré ustanovenie normuje predovšetkým a najmä procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy. Na jeho základe sa súdu ako orgánu rozhodujúcemu o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy ukladá povinnosť v súdnom konaní z úradnej povinnosti prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských veciach, teda ide o konkrétny procesný postup súdu v konaní, čo nasvedčuje procesnoprávnemu charakteru ustanovenia. Keďže ide o procesné ustanovenie, v prípade absencie prechodného ustanovenia platí, že súd postupuje podľa právneho stavu účinného v čase rozhodovania súdu. Preto, ak bolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (27.5.2016) predmetné ustanovenie cit. zákona účinné, súd prvej inštancie ho bol povinný aplikovať, i keď sa civilný spor začal skôr, t.j. pre účinnosťou zákona. Žalobca v podanom odvolaní ničím nespochybnil záver súdu prvej inštancie, že žalobca resp. jeho právny predchodca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a dlžník uzavrel zmluvu o úvere ako fyzická osoba, výhradne pre súkromné účely, ktoré nesúvisia s akýmkoľvek podnikaním; žalobca dôvodne nespochybnil, že žalovaný má v predmetnom právnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a preto skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní neboli ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby.

10. Odvolací súd na ďalšie zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvej inštancie reagujúc na odvolacie námietky žalobcu, že došlo k nesprávnej aplikácii ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúceho sa premlčacej doby, uvádza, že Zmluva o úvere bola ku dňu uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere, t.j. 22.6.2006 upravená v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka; nebolo ju teda možné subsumovať pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (v znení v tom čase účinnom). Zmluva o úvere však aj napriek tomu bola zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb., podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Charakteristickým znakom spotrebiteľskej zmluvy je jej uzatváranie vo viacerých prípadoch a skutočnosť, že spotrebiteľ neovplyvnil obsah zmluvy podstatným spôsobom. Spotrebiteľskou zmluvou je teda zmluva uzatváraná s väčším počtom spotrebiteľov za

totožných podmienok a tieto podmienky sú vopred určené dodávateľom, pričom spotrebiteľ ich obsah nemôže ovplyvniť. Spotrebiteľskou zmluvou je v zmysle uvedeného akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi a to bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom, alebo iným osobitným zákonom. Právny predchodca žalobcu uzavrel s dlžníkom zmluvu o splátkovom úvere, ktorá bola svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou, nakoľko právny predchodca žalobcu vystupoval ako dodávateľ, t.j. ako osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení zmluvy konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a dlžník vystupoval ako spotrebiteľ, t.j. ako osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti; dlžník ako nepodnikajúca fyzická osoba uzatvoril zmluvu s vopred vypracovaným predmetom plnenia; neexistujú pritom žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva o splátkovom úvere má podobu klasickej formulárovej zmluvy, ktorej typickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač, pričom všeobecné obchodné podmienky tvoria priamo jej prílohu. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd poznamenáva, že v danej veci ide o vzťah medzi podnikateľom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda sa jedná o typicky občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekventovanejšie občianskoprávne vzťahy a je plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie obchodné (podnikateľské) právo. Súd prvej inštancie na tomto základe náležite aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka na záver, že uplatňovaný nárok je premlčaný a ktorý napadnutým rozsudkom v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 100 ods. 1 a § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka aj správne zamietol.

11. V súlade s Občianskym zákonníkom, ako aj v súlade so smernicou Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je podmienkou naplnenia znakov spotrebiteľskej zmluvy skutočnosť, že sú priamo na jej základe dodávané tovary alebo služby, ale rozhodujúca je len skutočnosť, že pri uzatváraní a plnení účastník nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Z uvedeného vyplýva, že z definície spotrebiteľskej zmluvy nie sú vylúčené ani zmluvy zabezpečujúce a teda dohoda o ručení uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným znaky spotrebiteľskej zmluvy splňuje.

12. Odvolací súd ďalej konštatuje, že v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase dohodnutej konečnej splatnosti poskytnutého úveru resp. v čase, odkedy sa právo mohlo vykonať po prvýkrát, sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, mali použiť vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom; systematickým výkladom tohto ustanovenia je dostatočným spôsobom odôvodnený záver, že na účely posúdenia premlčania v spotrebiteľských zmluvách majúcich formu absolútneho obchodu sa prednostne použije právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku. Nastúpený trend ochrany spotrebiteľa v uvedených prípadoch potvrdil aj zákonodarca novelizáciou § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (pripojením tretej vety), podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom bolo iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozsudku zo dňa 21.4.2015, sp. zn. 3 M Cdo 14/2014, ktorým zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, sa predmetné ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou; rovnaký názor Najvyšší súd SR zaujal aj vo svojom rozhodnutí zo dňa 28.5.2015, sp. zn. 8 M Cdo 3/2015. Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít tak zastáva jednoznačne názor, že právna úprava chrániaca spotrebiteľa (napr. v prípadoch duálnej úpravy premlčania podľa Obchodného a Občianskeho zákonníka), odôvodňuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa (v určitej konkrétnej situácii) výhodnejšie (pozri taktiež aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2017, sp. zn. 3 Cdo 87/2017). Záverom hodno podotknúť, že aplikáciu občianskoprávnej úpravy o premlčaní v absolútnych obchodnoprávných zmluvách majúcich spotrebiteľský charakter odobrila aj Ústavný súd SR (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2013, zo dňa 19.6.2013), ktorý takýto postup neoznačil za ústavne nekonformný. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.4.2011, sp. zn. 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.3.2013) a ďalšie rozhodnutia krajských súdov, na ktoré žalobca v odvolaní poukazuje už požiadavky aktuálnej praxe z uvedených hľadísk nereflektujú; závery týchto rozhodnutí preto odvolací súd nemohol

aplikovať v predmetnej veci. Na uvedenom základe skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní neboli ďalej spôsobilé zmeniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, na ktorých založil svoje rozhodnutie o zamietnutí uplatňovaného nároku z dôvodu jeho premlčania.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).